

Posudek vedoucího DP

Stehlíková, Jana, *Slávistická srdce v proměnách doby*, Praha 2020.

S Janou Stehlíkovou jsme diplomovou práci často konzultovali. Neproměňovala se jen srdce slávistických fanoušků (viz název), ale i diplomová práce samotná; proměňovala se tematicky (na samém počátku jsme hovořili o komparaci fanoušků fotbalové Sparty a Slávie, z níž nakonec sešlo ve prospěch analýzy jednoho – slávistického – klubu), proměňovala se (zvláště) její první kapitola, kde jsme se shodli, že méně popisu bude zjevně více, a proměňovala se například i jazykově. Z mého pohledu se proměňovala k lepšímu a lze říci, že předložený text je standardní vysokoškolskou – magisterskou – prací, jejíž obhajobě v cestě nic zásadního nestojí.

Jana Stehlíková, zjevný insider a fotbalový fanoušek (myslím, že se s touto svou rolí vypořádala dobře), svůj text postavila na orálně-historickém výzkumu. Třináct narátorů – dvanáct mužů, jedna žena různých generací – je pro kvalitativní výzkum zaměřený se na porovnání fanouškovství před a po roce 1989 dostatečným vzorkem.

S tímto porovnáním (před a po roce 1989) nicméně souvisí několik provázaných obecnějších dotazů, jež by bylo dobré u obhajoby zodpovědět: Proč vlastně nahlížet na sportovní fandění optikou velkého dějinného (revolučního) zlomu – diskontinuity? Proč naopak na takové aktivity, jako je fotbalové fanouškovství, nenahlížet ve smyslu kontinuity a rok 1989 za žádný zásadní mezník v této sféře nepovažovat? Jana Stehlíková pracuje, a tím svou tezi o proměně fandění před a po roce 1989 vyztužuje, s metaforou ostrůvků svobody (fotbalový stadion byl podle jejího názoru pro fanoušky před rokem 1989 prostorem svobody). Debatovali jsme o tom v průběhu psaní textu, já jsem tvrdil, že si nemyslím, že je to v tomto případě případný pojem, ale že nemám nic proti tomu s ním pracovat, pokud jej diplomantka patřičně zdůvodní. Při obhajobě je na to vhodný čas a prostor.

Text jako takový je – jak jsem už řekl – standardní diplomovou prací odevzdávanou na našem oboru. Máme ostatně už jednu podobnou DP, a sice DP Ondřeje Barana (o proměnách fanouškovských projevů v 1. a 2. české fotbalové lize). Budeme-li tyto dva texty porovnávat, což je v tomto případě dost dobře možné, dojdeme k závěru, že Baranova práce je analytičtější a více interpretativní, zatímco text Jan Stehlíkové zůstává spíše jen popisem, byť popisem fundovaným, poctivým. Hlubší analýza mi schází třeba v těch chvílích, kdy ve výpovědích narátorů-mužů (drtivá většina) vystupují tito „pamětníci“ silně maskulinně (explicitně viz např. s. 63 a pasáž porovnávající lásku ke klubu a k ženě), nebo třeba tehdy, kdy dojde na práci s diskuzními fóry. Samu o sobě bych práci s tímto typem pramene chtěl ocenit – u „současnějších“ témat se s něčím takovým budou

muset historici vypořádat stále častěji – problém však je, že i v tomto případě diplomová práce s různými diskuzními příspěvky končí u jejich neanalytické citace (viz např. s. 26).

Jinými slovy, diplomová práce Jany Stehlíkové je plně obhajitelná. Je poctivá, čtivá, erudovaná a psaná insiderkou s chutí a zápalem. Má však i některé naznačené nedostatky, a proto bychom ji – i vzhledem ke zmiňovanému textu Ondřeje Barana – neměli hodnotit jako práci excelentní. Text Jany Stehlíkové tudíž k obhajobě doporučuji a navrhuji jej – při kvalitním průběhu obhajoby – hodnotit stupněm dva – velmi dobře.

V Praze dne 1. února 2020

.....

PhDr. Přemysl Houda, PhD.